

Arrest

nr. 97 718 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 juli 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 24 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij

deze aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers ter kennis werd gebracht op 17 augustus 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2010 werd ingediend door:

P(...), K(...) geboren te P(...) op (...)1983

H(...), G(...) geboren te O(...) op (...) 1986

+ zoon:

P(...) R(...) geboren te Doornik op (...)2009

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.07.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché op naam van P(...), R(...) (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoeningen, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo.'

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of derde verzoeker over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikt bij het indienen van het beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu gaat het om een beslissing betreffende de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die genomen is in hoofde van de eerste en tweede verzoeker en hun minderjarige kind. Het betreft *in casu* rechten die aan hun persoon

verbonden zijn. De derde verzoeker beschikt echter gezien zijn leeftijd, hij is met name niet geen drie jaar oud, niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen. De derde verzoeker diende dan ook vertegenwoordigd te worden door zijn vader, moeder of voogd.

Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoeker en/of tweede verzoekster optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige zoon dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van derde verzoeker onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 75 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoekers maken tevens gewag "van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelk de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak" en een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 24/05/2012 tegen mijn verzoekers een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 17/08/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de arts-attaché concludeert dat de toestand van de R(...) P(...) kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit maar deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo;

Dat de aanvrager bestanden een certificaat in bijlage 2 dat de noodzakelijke zorg niet beschikbaar is in het land van herkomst;

Dat de verzoeker zonder inkomen in zijn land van herkomst is, zo kan hij niet toegang hebben tot noodzakelijke medische zorg als zij zouden worden beschouwd in hun land van herkomst;
Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker;
Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen.”

4.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekers voeren in het enig middel onder meer *“de schending van het algemeen principe van een goed beleid (...)”* aan. De verzoekers laten echter na te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing dit algemeen principe zou schenden en bovendien is er de Raad geen dergelijk *“algemeen principe van een goed beleid”* bekend. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk. Hetzelfde moet worden gesteld omtrent de aangevoerde, doch niet nader toegelichte schending van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name *“dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen. Uit het medisch advies van de arts-attaché op naam van P(...), R(...) blijkt het volgende: “Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoeningen, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo.”* Het medisch advies van 11 mei 2012, waarnaar in de bestreden beslissing aldus uitdrukkelijk wordt verwezen en dat ook samen met de bestreden beslissing, onder gesloten omslag, ter kennis werd gebracht van de verzoekers, maakt integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing.

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins stereotiep is en dat de bestreden beslissing in tegendeel duidelijk de motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan zij is genomen.

De verzoekers maken met hun algemene betoog omtrent de motiveringsplicht en de loutere en niet verder geduide stellingname *“dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker”* niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt dan ook niet aangetoond.

4.3.3 Uit het betoog zoals uiteengezet in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen. Met “*de onvoldoende motivering*”; zoals aangegeven in de aanhef van het middel, doelen de verzoekers dan ook op een schending van de materiële motiveringsplicht. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt, gezien de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onderzocht in samenhang met de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de materiële motiveringsplicht betreft, dient erop te worden gewezen dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

In casu werd de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 13 juli 2010 ontvankelijk verklaard en werd zij op 24 mei 2012 ongegrond verklaard.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verweerder, met name de arts-attaché, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek, na te gaan of de ziekte waaraan de betrokkene lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het advies van de arts-attaché van 11 mei 2012, dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat arts-adviseur de door de verzoekers bij hun aanvraag en bij de latere aanvullingen gevoegde medische attesten, die betrekking hebben op de zoon van de verzoekers, in rekening heeft genomen en dat hij heeft geoordeeld de aandoeningen, zoals beschreven in het voorgelegde medisch dossier “*hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.*” Uit het advies blijkt tevens dat de arts-attaché onderzocht heeft of in Kosovo een gespecialiseerde behandeling en opvolging beschikbaar is. De arts-attaché is van oordeel dat dergelijke behandeling en opvolging aanwezig is in Kosovo en steunt zich hiertoe op informatie afkomstig uit de MedCOI-

databank, msh-ks.org, rks-gov.net en een individuele informatie-aanvraag via International SOS waaruit blijkt dat pediatrie orthopedische chirurgen en orthopedische hulpmiddelen beschikbaar zijn in Kosovo. Uit het advies van 11 mei 2012 blijkt dat de arts-attaché tevens een onderzoek heeft gevoerd naar de financiële toegankelijkheid van de behandeling en opvolging die nodig is voor de zoon van de verzoekers. Tot slot overweegt de arts-attaché dat de verzoekers kunnen instaan voor de mantelzorg die hun zoon behoeft en concludeert hij dat er geen belemmeringen zijn wat de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo betreft. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, inclusief het advies van de arts-attaché dat hiervan integraal deel uitmaakt, blijkt dan ook dat de aanvraag van de verzoekers wel degelijk ten gronde wordt beoordeeld. De verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat de bestreden beslissing geen stelling inneemt betreffende de grond van hun aanvraag.

4.3.4. De verzoekers beweren wel dat de bestreden beslissing “*absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker*”, maar zij brengen geen enkele verduidelijking aan met betrekking tot de concrete (medische) elementen of de concrete situatie die niet in rekening zou zijn genomen. De verzoekers tonen met deze vage bewering dan ook niet aan dat het voorgelegde medisch dossier niet onderzocht en beoordeeld werd rekening houdende met alle elementen van de zaak.

4.3.5. De verzoekers verwijzen naar een document dat als bijlage aan het verzoekschrift werd gevoegd, waaruit zou blijken dat de noodzakelijke zorg niet beschikbaar is in hun land van herkomst. Het gaat om een kopie van een verklaring van een Kosovaarse orthopedist-traumatoloog die op 31 augustus 2012 attesteert dat er in het ziekenhuis QKUK in Prishtina een “*manque de conditions techniques et d'appareils ilizarov*” (vrije vertaling: een gebrek aan technische ondersteuning en ilizarov-apparaten) is. De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekers deze verklaring aan de verweerder ter kennis hebben gebracht derwijze dat hij ze bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf kon betrekken. Aangezien de verklaring van deze Kosovaarse orthopedist-traumatoloog gedateerd is op 31 augustus 2012, kon deze ook onmogelijk aan de verweerder ter kennis zijn wanneer hij op 24 mei 2012 de bestreden beslissing nam. Hierbij dient opgemerkt te worden dat één van de wezenskenmerken van de rechtspraak van de Raad als annulatierechter erin bestaat dat hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikte of kon beschikken om deze beslissing te nemen (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). De door de verzoekers pas voor het eerst bij het onderhavige verzoekschrift gevoegde verklaring van een Kosovaarse orthopedist-traumatoloog die daarenboven dateert van na de bestreden beslissing en dus niet aan de beoordeling van de verweerder is voorgelegd en waarover deze laatste dan ook niet kon beschikken, kan bijgevolg niet dienstig worden aangewend om een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing of een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan te tonen. De verzoekers tonen overigens ook niet aan in hoeverre een ilizarov-therapie voor hun zoon noodzakelijk zou zijn of in hoeverre het gebrek aan dergelijke apparaten en technische ondersteuning in Kosovo een onmenselijke of vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet zou uitmaken. Ook uit de medische attesten die de verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf overmaakten aan de diensten van de verweerder en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt geen noodzaak aan een ilizarov-therapie. De verzoekers slagen er dan ook niet in om aan te tonen dat het oordeel van de arts-attaché dat een gespecialiseerde opvolging en behandeling voor de medische aandoeningen van hun zoon in hun land van herkomst beschikbaar is, gelet op de concrete en op de individuele medische problematiek toegespitste informatie die gehanteerd werd in het advies van 11 mei 2012 en die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, kennelijk onredelijk is. Ten overvloede merkt de Raad op dat het de verzoekers vrij staat om overeenkomstig artikel 9ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet de verklaring die zij thans bijbrengen aan te wenden in het kader van een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf, hetgeen zij blijkens de stukken van het administratief dossier ook daadwerkelijk hebben gedaan in een recente aanvraag die zij indienden per aangetekend schrijven van 17 september 2012.

4.3.6. Waar de verzoekers aanvoeren dat de hoedanigheid van specialist van de raadgevende arts niet vermeld wordt in de bestreden beslissing, dient te worden gewezen op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt niet dat een geneesheer-specialist zijn advies moet geven, maar wel een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister *cq.* staatssecretaris of zijn gemachtigde. De kritiek van de verzoekers dat de hoedanigheid van specialist van de arts in kwestie niet wordt vermeld, vindt geen grondslag in de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en is dan ook niet dienstig.

4.3.7. Waar de verzoekers stellen dat zij in hun land van herkomst zonder inkomen zijn zodat zij geen toegang hebben tot de noodzakelijke medische zorg, merkt de Raad op dat de verzoekers zich beperken tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd aan de hand van enig concreet gegeven. In het advies van de arts-attaché van 11 mei 2012 wordt de financiële toegankelijkheid als volgt beoordeeld: *“De kosten voor ziekte zorg zijn gratis voor bepaalde groepen van de bevolking. Personen die niet tot een van deze groepen behoren kunnen dankzij de Ministeries van Gezondheidszorg en Financiën van een systeem van medebetaling genieten. Voor primaire gezondheidszorg komt dit neer op een kost van gemiddeld €2. Voor secundaire en tertiaire gezondheidszorg zoals een consultatie bij een specialist is dit gemiddeld €3, wat ook de prijs is per nacht dat men doorbrengt in een hospitaal. Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker of zijn familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene onder andere via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Gezien deze beslissing ook geldt voor de ouders kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kunnen bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze ouders arbeidsongeschikt zijn en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 28 jaar en 26 jaar nog toegang hebben tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst.”* Met de loutere bewering dat zij geen inkomen hebben in hun land van herkomst, weerleggen de verzoekers deze concrete vaststellingen, die zoals reeds eerder aangegeven integraal deel uitmaken van de motivering van de bestreden beslissing, niet.

4.3.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekers niet aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond. Evenmin wordt de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of een *“klaarblijkelijke beoordelingsfout”* aannemelijk gemaakt.

4.3.9 Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

4.3.10. In het verzoekschrift beperken de verzoekers zich tot de loutere affirmatie dat de verweerder artikel 3 van het EVRM schendt. Gelet op de bovenstaande bespreking van het middel, dient te worden opgemerkt dat de verzoekers nalaten om *in concreto* aan te tonen waarom een terugkeer naar Kosovo een schending van artikel 3 van het EVRM zou teweegbrengen.

De opmerkingen van de verzoekers aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, worden betrokken op de motivering van de bestreden beslissing waar geoordeeld wordt dat de arts-attaché concludeert dat de toestand van hun zoon niet kan

beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Deze kritiek werd reeds hoger onderzocht en besproken.

4.3.11. In zoverre de verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM zouden willen aantonen met de verwijzing naar de verklaring van een orthopedist-traumatoloog in het QKUK ziekenhuis te Prishtina waarmee zij willen aantonen dat de noodzakelijke zorg in hun land van herkomst niet beschikbaar is alsook met het betoog dat de verzoekers in hun land van herkomst ook geen toegang hebben tot medische zorgen omdat zij er zonder inkomsten zijn, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat deze beslissing ook niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoekers ooit het voorwerp hebben uitgemaakt van enig terugkeerbesluit. *A fortiori* is een gedwongen terugkeer van de verzoekers naar hun land van herkomst niet aan de orde. Wanneer in de toekomst een verwijderingsmaatregel zou worden genomen, kunnen de verzoekers hiertegen in rechte opkomen en alsdan hun grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM doen gelden. Wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel maken de verzoekers thans geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Bijkomend kan verwezen worden naar het in de nota met opmerkingen aangehaalde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t/ Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: *“La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses”* en *“l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants”* (§§ 42 en 43 van het arrest, vrije vertaling: *“Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.”* en *“art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.”*). Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België).

Waar de verzoekers verwijzen naar de verklaring van een orthopedist-traumatoloog van het QKUK ziekenhuis te Prishtina wordt, zoals hogerop reeds besproken, vastgesteld dat de verzoekers niet concreet aannemelijk maken en dat uit het administratief dossier ook niet blijkt dat een ilizarov-therapie noodzakelijk zou zijn voor hun zoon. Er wordt in de medische attesten enkel gesproken over een orthese, orthopedisch schoeisel en een mogelijke operatieve verlenging van het rechter onderbeen. De verklaringen omtrent het gebrek aan ilizarov-apparatuur in het QKUK ziekenhuis te Prishtina kunnen dan ook niet aantonen dat de verzoekers, of hun minderjarige zoon, bij een terugkeer naar Kosovo een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM lopen. Voorts worden de beweringen omtrent het gebrek aan inkomsten van de verzoekers in Kosovo met geen enkel concreet element gestaafd. De verzoekers tonen dan ook niet *in concreto* aan dat zij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevinden waarbij een uitwijzing van een ernstig zieke persoon strijdt met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond.

4.4 Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE